

Περί του Ίδρύματος Arigatou
Άπόσπασμα Πρακτικού
Συνεδρίας της 30ης Μαΐου 2016

Διεβιβάσθησαν εις τήν Ἐπιτροπήν μας τά ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. Ι.Σ. 1817/14.4.2016 καί 3380/23.5.2016 ἔγγραφα τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων, διά τῶν ὁποίων αἰτεῖται τήν γνώμην τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς περί τοῦ **Ίδρύματος Arigatou**, καθὼς καί τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. Ι.Σ. 1985/25.4.2016 συναφές ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ.

Ἡ Ἐπιτροπή, μελετήσασα ἐπισταμένως τά εις τήν διάθεσιν αὐτῆς κείμενα τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως, καθὼς καί τά σχετικά δημοσιεύματα τοῦ Τύπου, συνεκτιμῶντας δέ καί τά ἀναφερόμενα εις τήν διεθνή ἐπιστημονικήν βιβλιογραφίαν περί τοῦ Ίδρύματος τούτου καί τῆς μητρικῆς αὐτοῦ ὀργανώσεως, διεπίστωσε τά ἀκόλουθα:

Ἡ μητρική ὀργάνωσις Myochikai, τῆς ὁποίας θυγατρικόν ὀργανισμόν ἀποτελεῖ τό Ἴδρυμα Arigatou, ἀνήκει εις τά νέα ἰαπωνικά θρησκευτικά κινήματα βουδιστικῆς προελεύσεως, τά ὁποῖα ἀνεπτύχθησαν εις τήν Ἰαπωνίαν τόν 20^{ον} αἰῶνα. (βλ. Nabutake Inoue, *New Religion, «Japan»*, στό P. B. Clarke (Ed), *Encyclopedia of New Religious Movements*, London and New York 2006, σσ. 409-411. R. S. Ellwood – S. Susumu, *New Religions Movements in Japan*, στό Lindsay Jones (Ed), *Encyclopedia of Religion*, Vol. 10 (2005)², σσ. 6572-6575).

Ἡ ἰδρύτρια τῆς Miyamoto Mitsu ὑπῆρξεν ἡγετικόν στέλεχος, ἀρχικῶς μιᾶς ἄλλης βουδιστικῆς θρησκευτικῆς κινήσεως, τῆς Reiyukai, ἀπό τήν ὁποίαν ἀπεχώρησεν τό 1950, μετὰ ἀπό σκάνδαλον φοροδιαφυγῆς καί ἄλλων κατηγοριῶν καί ἴδρυσεν τήν νέαν ὀργάνωσιν Myochikai τό ἴδιον ἔτος, διδάσκοντας θέσεις καί πρακτικές τῆς βουδιστικῆς ἰαπωνικῆς αἰρέσεως Nichiren (βλ. H. Dumoulin – J. C. Maraldo, *Buddhism in the Modern World*, New York – London 1976, σ. 234. K. Ogawa, *Japan I. Religionsgeschichte*, εις τό *Theologische Realenzyklopädie*, Band 16 (1987), σσ. 523-525).

Τό Ἴδρυμα Arigatou ἰδρύθη ὑπό τοῦ Takejasu Miyamoto τό ἔτος 1990 μέ ἀφορμήν τά 40 ἔτη ἀπό τῆς ἰδρύσεως τοῦ βουδιστικοῦ νέου θρησκευτικοῦ κινήματος Myochikai, ὡς θυγατρικός ὀργανισμός του, μέ σκοπόν ἐνισχυτικές καί διαθρησκευτικές δραστηριότητες, ἰδιαίτερος μεταξύ τῶν παιδιῶν. Τό ἔτος 2000 τό Ἴδρυμα Arigatou, ἐν συνεργασίᾳ μέ τήν ἰαπωνικήν ἐπιτροπήν τῆς Unicef καί τήν ὀργάνωσιν «Παγκόσμια Συνδιάσκεψη γιά τήν θρησκεία καί τήν εἰρήνην τῆς Ἰαπωνίας», ἴδρυσαν τό «Παγκόσμιο Δίκτυο Θρησκευτῶν γιά τά παιδιά» (G.N.R.C.), μέ σκοπόν νά ἐνθαρρύνουν τήν διαθρησκευτικήν ἐργασίαν καί βοήθειαν τῶν παιδιῶν (βλ. Robert Kisala, *Myochikai Kyodan*, στό P. B. Clarke (Ed), *Encyclopedia of New Religious Movements*, London and New York 2006, σσ. 383-384). Εἰς τό

πλαίσιον αυτό ἐδημιουργήθη τό ἐκπαιδευτικόν πρόγραμμα **LTLT (Learning To Live Together – An Intercultural and Interfaith Programme for Ethics Education)**, μέ προγράμματα ἐντόνου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ (βλ. ὁμώνυμον βιβλίον σσ. 30, 32, 101, 106).

Εἰς τά ἔντυπα τῆς κινήσεως συναντῶνται σαφῆ καί ἔκδηλα στοιχεῖα θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ μέ προμετωπίδα τήν «πνευματικότητα». Ἐπιπλέον, μαρτυρεῖται μέ ἕνα προσεκτικά διατυπωμένο λεξιλόγιο, ἡ προσπάθεια διαφημίσεως καί διαδόσεως ἐξωχριστιανικῶν πρακτικῶν καί δοξασιῶν ἀπωανατολικῆς θρησκευτικότητος, ὅπως ὁ διαλογισμός, εἰς σχολεῖα (βλ. βιβλίον Learning to Live together, σ. 30, 99, 100, 106).

Εἰς τήν ἰδίαν συνάφειαν, τό 2004, ὁ Takeyasu Miyamoto ἴδρυσε τό «Συμβούλιο Διαθρησκειακῆς Ἠθικῆς Ἐκπαίδευσης γιά Παιδιά» (Interfaith Council on Ethics Education for Children). Τό Συμβούλιο αὐτό καθιέρωσε, τό 2008, ἐπί ἐτησίας βάσεως, τήν «Παγκόσμια Ἡμέρα Προσευχῆς καί Δράσης γιά τά παιδιά», κατά τήν ὁποῖαν διοργανῶνται θρησκευτικές συναντήσεις καί συμπροσευχές γιά τά παιδιά ἀπό κοινοῦ, διαφόρων θρησκευτικῶν κλάδων, προτείνοντας ἕνα κοινόν κείμενον προσευχῆς μέ ἐξαιρετικά νεφελῶδες καί προβληματικόν περιεχόμενον, ἐξ ἐπόψεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως (εἰς τό βιβλίον LTLT σσ. 169, 172). Μία τέτοια διαθρησκειακή συνάντησις ἐπραγματοποιήθη εἰς τό Santo Domingo στίς 19.11.2015, μέ τήν συμμετοχήν ὁπαδῶν χριστιανικῶν καί παραχριστιανικῶν ὁμάδων καί Ἰουδαίων, Ἰνδουϊστῶν, Βουδιστῶν καί νεοεποχίτικων ὁμάδων.

Τό Ἴδρυμα Arigatou συνεργάζεται καί μέ ἄλλες ὁμάδες βουδιστικῶν ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες ἀσκοῦν λατρείαν πρὸς «τὴν φύση τοῦ οὐδα, πού βρίσκεται σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί τά πράγματα» (βλ. βιβλίον «Λάμποντας ὄλο καί πῖό λαμπρά», σ. 7, 9).

Δέν εἶναι ἐξάλλου τυχαῖον τό γεγονός, ὅτι ἡ μητρική ὀργάνωσις Myochikai, εἰς τήν ὁποῖαν ἀνήκει τό Arigatou, ὅπως ἐπισημαίνεται καί εἰς τήν εἰδικήν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν, εἶναι πολὺ δραστήρια ἀπὸ τήν πρώτην στιγμὴν τῆς ἰδρύσεώς της σέ θέματα εἰρήνης, ἀλλὰ καί σέ διαθρησκειακὰς πρακτικὰς (βλ. Robert Kisala, Myochikai Kyodan, στό P. B. Clarke (Ed), Encyclopedia of New Religious Movements, ὅπ.π., 383).

Εἰς τά ἔντυπα καί τοὺς διαδικτυακοὺς τόπους τῆς κινήσεως, χρησιμοποιεῖται ἕνα προσεκτικὸ λεξιλόγιον διὰ τὴν διαφήμισιν ἢ καί τὴν ὑπαρκτὴν συνεργασίαν της, κατά δήλωσίν της, μέ ΜΚΟ καί διεθνεῖς ὀργανισμοὺς εἰς τό πλαίσιο εὐρύτερων δράσεων διαθρησκειακῶν καί πολιτιστικῶν πρωτοβουλιῶν, οἱ ὁποῖες ἀξιοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν καταλλήλως γιά τὴν ἐπικοινωνιακὴν προβολὴν της.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς στοχοθεσίας καί τῶν δράσεων του τό Ἴδρυμα Arigatou, ὅπως προκύπτει καί ἀπὸ τίς δημοσιευμένες δραστηριότητές του, ἐπιδιώκει νά ὑπεισέρχεται εἰς ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα καί δράσεις. Εἰς τὴν ἰδίαν συνάφειαν ἐπιδιώκεται ἡ συνεργασία καί μέ Ἐκκλησιαστικούς

Φορεῖς, προτείνοντας δράσεις συνεργασίας καί ἐκδηλώσεις γιά θέματα κοινού πανανθρωπίνου ἐνδιαφέροντος, ὅπως ἡ εἰρήνη, ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ καταπολέμησις τῶν διακρίσεων κ.ἄ.

Ὡς ἐκ τούτου ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι:

α) Συμφώνως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ Πάνσεπτον πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου καί ἡ διδασκαλία Του, ὡς μοναδικά καί ἀναντικατάστατα, δέν ἐπιδέχονται συνθέσεως ἢ συμπληρώσεως μέ ἐξωχριστιανικὴς θρησκευτικὴς δοξασίαις.

β) Τὸ Ἰδρυμα Arigatou ἔχει ἐμφανῶς βουδιστικὸν θρησκευτικὸν ὑπόβαθρον εἰς τὴν ἰαπωνικὴν ἐκδοχὴν του, καί

γ) Καλλιεργεῖ καί προβάλλει ἢ ἐν λόγῳ κίνησις ἔντονα στοιχεῖα θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, εἶναι αὐτονόητον ὅτι τυγχάνει σαφῶς ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

Διὰ τούς λόγους αὐτούς συνιστᾶται ἡ προσοχή τῶν ἐκλεκτῶν λειτουργῶν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὴν Μέσην Ἐκπαίδευσιν, μέ τὸ ὑψηλὸν αἶσθημα εὐθύνης πού τούς διακρίνει, νά ἀποφεύγουν συνεργασίαις μέ κινήσεις καί σωματεῖα, πού σχετίζονται μέ πρακτικὴς θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ».